

Պարույր Սևակ

Աղաչում եմ

Աղաչում եմ.-

Մի՛ վրդովվեք, եթե ասեն

Փառասերին հենց փառասե՛ր,

Ո՛չ թե համեստ.

Սրիկային՝ հենց սրիկա՛,

Ո՛չ թե ազնիվ.

Հեռակային՝ հենց հեռակա՛,

Ո՛չ թե ներկա...

Աղաչում եմ.-

Մի՛ վախեցեք անկեղծ խոսքից.

Անկեղծ խոսքը չի սպանում,

Փակ խոցեր է միայն բանում:

Թե սոված եք և երեխա՝

Մի՛ վախեցեք լաց լինելուց.

Դե՛հ, քանի դեռ նա չի լալիս՝

Ծիծ չե՛ն տալիս:

Մի՛ վախեցեք

Ժանգոտ թասից ժանգ քերելուց.

Նա դրանից չի փշանա:

Մի՛ վախեցեք

Կեղծի մասին ճիշտ գրելուց.

Նա դրանից կքշանա:

Աղաչում եմ.-

Եվ թվաբա՛ն եղեք մի քիչ,

Բայց պայմանով այս ամոքիչ.

Ո՛չ թե ճշտին սուտ գումարեք,

Այլ բաժանեք սուտը ճշտին.

Ո՛չ թե վշտին գութ գումարեք,

Այլ բաժանեք գութը վշտին:

Եվ պարծեցեք ո՛չ թե հարցով.

Հպարտացեք լոկ լուծումո՛ւմ՝

Փակագրծի ճիշտ բացումով,

Մնացորդով

Ու քանորդով...

Աղաչում եմ.-

Եղեք նաև քիչ հոգեբան.

Եթե որդին տրտում երգով

Իր ծնողի մահն է սգում,

Աղաչում եմ, մի՛ ընդհատեք,

Ի՛նչ է թե նա... լա՛վ չի երգում...

Աղաչում եմ.-

Այս և նման այլ հարցերում

Երբեկից ինձ չաղաչե՛լ...

9-10.VI.1957թ.

Մոսկվա